

RONI LOREN

LONG

Hij die blijft

ACRE

Roni Loren

Hij die blijft

Long Acre-serie – deel 2

Vertaling Els Brevink

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

Er is een reden waarom romantische films alleen het begin van liefdesverhalen laten zien. Dat is het opwindende gedeelte: de spanning, de magie. Er is iets onmiskenbaar meeslepends aan het rijpe gevoel van mogelijkheden. Wat zal er van hun levens worden nu ze elkaar hebben gevonden?

Nou, dat kon Rebecca Lindt ze wel vertellen. Ze hadden een kans van ongeveer één op drie op het volhouden van hun ze-leefden-nog-lang-en-gelukkig, een kans van één op drie op getrouwd blijven maar zich er belabberd bij voelen, en een kans van één op drie dat ze terecht zouden komen bij iemand zoals zij, om uit te vechten wie de Le Creuset-pannen of elektrische grasmaaier mocht houden, ook al was geen van beiden het type om zelf te koken of gras te maaien.

De strijd van de exen van vandaag ging over een aan kruisen snuffelende poedel die op de een of andere manier het kantoor en vervolgens de bemiddelingssessie in was gekomen. De echtgenote beweerde dat de hond haar Officiële Emotionele Steundier was – de woorden werden elke keer eerbiedig en met geïmpliceerde hoofdletters uitgesproken door haar advocaat – en dat hij daarom bij haar moest blijven. Rebecca's cliënt, Anthony, trilde van de amper onderdrukte woede terwijl hij met op elkaar geklemde kaken aan de bemiddelaar probeerde uit te leggen dat zijn vrouw de hond altijd had gehaat en dat het dier daarom bij hem moest blijven. Prins Hairy, het pluizige beest in kwestie, leek hoe dan ook geen belang bij de uitkomst te hebben. Hij wilde alleen maar onder de

tafel jagen en een gore hoe-maakt-u-het met zijn natte neus geven aan de intieme zones van iedereen die bij de bespreking aanwezig was. Rebecca was dankbaar dat ze een broekpak had aangetrokken, maar dat voorkwam niet dat ze zich elke keer dat de hond haar kant op kwam een beetje aangerand voelde.

Een natte tong likte haar enkel en zorgde dat er een rilling door haar lijf ging. Ze duwde de hond zachtzinnig weg en probeerde haar uitdrukking professioneel en niet-verafschuwd te houden. Maar Raul, de andere advocaat, trok een veelbetekenende wenkbrauw naar haar op. Hij zou haar straks ongetwijfeld gaan zeggen dat ze de hond wel op een drankje mocht trakteren na al die actie.

‘Prins Hairy is al bij ons sinds hij een puppy was,’ zei de echtgenote. Haar toon was kortaf, alsof ze de woorden doormidden beet. ‘Ik heb hem zijn naam gegeven. Ik breng hem naar de trimsalon. Hij is thuis bij mij als jij aan het werk bent. Mijn therapeut zegt dat hij onderdeel uitmaakt van mijn herstel. Hij is mijn Officiële Emotionele Steundier.’

‘Emotioneel stéúndier,’ zei Anthony snerend. Zijn kalme façade brak. ‘Kom op, Daphne. Jouw emotionele steun was die verdomde aannemer die je neukte in mijn bed!’

‘Meneer Ames,’ zei de bemiddelaar, met de waarschuwendende toon van een leraar. ‘Jullie hebben allebei voor bemiddeling gekozen om een rechtszaak te voorkomen, maar dat werkt alleen als u de beschuldigingen...’

Anthony lachte bitter. ‘Beschuldigingen? Het is geen beschuldiging als het waar is.’

Rebecca legde een hand op Anthony’s arm om hem het zwijgen op te leggen en hem haar eigen waarschuwing te sturen. *Ik regel dit. Hou je koest.*

Naast haar zakte Anthony ontmoedigd terug in zijn stoel en Rebecca nam het over. ‘Wat meneer Ames probeert te zeggen, is dat er geen papieren zijn waarin Prins Hairy wordt aangeduid als

emotioneel steundier. Misschién geeft hij mevrouw Ames troost, maar hij is geen officiële hulphond.' Hij was alleen Daphnes beste onderhandelingstroef, omdat Anthony hopeloos verliefd was op het viervoetige mormel. 'Daarom moet dat niet meespelen in het beslissen waar Prins Hairy uiteindelijk gaat wonen. De hond is onder Anthony's naam geadopteerd. Hij is degene die hem uitlaat en die met hem naar de dierenarts gaat. Omdat meneer Ames van plan is om in het huis te blijven wonen, zal hij meer dan voldoende ruimte voor hem hebben.'

'Wát?' vroeg Daphne woedend. Haar woorden braken door het dunne laagje vernis van haar geveinsde kalmte. 'Dit meen je toch potdorie niet? Jij krijgt het huis níét.'

Potdorie. Rebecca grijnsde. Ze hadden allemaal afgesproken om niet te vloeken of te schelden tijdens de bemiddeling. Daphne was blijkbaar bereid om met de regels te sjoemelen, net zoals ze met haar trouwbeloften had gedaan.

De bemiddelaar zuchtte diep. Ze vroeg zich duidelijk af waarom ze voor deze carrière had gekozen. Daar zorgden vrijdagen sowieso wel vaker voor, maar deze afspraak ging voor het goud in de categorie vrijdagheid. 'Mevrouw Ames, we waren het erover eens dat we onze stemmen niet zouden verheffen.'

Maar Daphne wilde er niets van weten. Haar lippen waren getuit alsof ze in een citroen had gebeten en haar blauwe ogen spuwden vuur. Ze stond op het punt om uit haar vel te springen.

'Ik krijg het huis,' zei Anthony simpelweg.

Rebecca glimlachte vanbinnen. *En drie, twee, één...*

Daphne stond op en plantte haar perfect verzorgde handen plat op tafel. Een donkere pluk haar gleed uit haar knot. 'Je pakt me mijn huis níét af, waardeloos stuk vreten dat je bent. Ik heb net twee jaar aan de verbouwing gewerkt.'

'En aan het neuken van de aannemer.'

'Meneer en mevrouw...'

‘Het is van mij!’ Haar handpalm sloeg op tafel, wat haar geblaf van Prins Hairy opleverde. ‘En ik sliep met Eric omdat jij me verwaarloosde en nooit thuis was, en je... je...’ Haar blik vestigde zich op Anthony toen ze haar laatste wapen vond. ‘Je was slecht in bed!’

Anthony briepte, maar Rebecca verstevigde haar grip op zijn arm en hoopte dat hij de stoot onder de gordel in stilte zou verdragen. Als ze goed waren voorbereid, konden mensen veel beledigingen verdragen bij bemiddeling of in de rechtszaal, maar ze had geleerd dat mannen een figuurlijke en letterlijke zwakke plek hadden als hun mannelijkheid in twijfel werd getrokken.

‘Mevrouw Ames,’ zei de bemiddelaar berispemd.

‘Pardon,’ zei Rebecca. Haar stem was uiterst kalm, waardoor Daphne alleen nog maar gestoorder leek. ‘Kunnen we even pauze nemen? Ik wil mijn cliënt graag onder vier ogen spreken, en ik denk dat iedereen wel een onderbreking kan gebruiken.’

De bemiddelaar liet haar schouders gelaten hangen en zette haar bril recht. ‘Vijf minuten pauze. Als we terugkomen, wil ik dat iedereen bereid is om beleefd te doen, anders moeten we de bemiddeling beëindigen en het tot een rechtszaak laten komen.’

Daphne snoof geïrriteerd en Raul suste haar met milde woorden terwijl hij haar een flesje mineraalwater aanbood. Ze nam een grote slok, met haar ziedende blik nog steeds op Anthony gericht. Raul knikte naar Rebecca. ‘Wij gaan een eindje lopen en dan laten we Prins Hairy gelijk ook even uit. We zijn over vijf minuten terug.’

‘Bedankt,’ zei Rebecca. Ze wist dat de hond meenemen hun manier was om zelfverzekerdheid uit te stralen – doen alsof de hond al van Daphne was – maar Rebecca maakte zich geen zorgen. Dit ging allemaal precies zoals ze had gepland.

Zodra de deur dicht was, draaide Anthony zich naar haar toe. Zijn eerst perfect gestylede bruine haar was een warboel omdat hij zijn vingers er zo vaak door had gehaald. ‘Ik ben niet slecht in bed. Ze liegt.’

‘Anthony.’

‘Vrouwen hebben het altijd, nou ja, leuk met mij, en Daphne had altijd, nou je weet wel...’ Er verscheen een gekwetste blik in zijn ogen en hij liet de zin wegsterven.

Er ging een scheut van medelijden door Rebecca heen, ook al had ze zelfs op de beste dagen weinig geduld met handjes vasthouden, en was het nu bijna helemaal op na een rechtszaak vanochtend en de bemiddeling vanmiddag. Anthony’s hoofd tolde ongetwijfeld. Was hij slecht in bed? Had zijn echtgenote haar genot gefaket? Was ze daarom vreemdgegaan?

Rebecca gaf zijn schouder een zacht kneepje. ‘Anthony, je weet dat ze maar wat roept om jou op stang te jagen. Ik had je gezegd dat ze de lelijkste dingen zou zeggen om je van slag te maken. Dit is een standaard ontmanningstactiek.’

Hij knipperde met zijn ogen. ‘Wat?’

‘De makkelijkste manier om een man van streek te maken, is door te beginnen over het formaat van zijn penis of zijn prestaties in bed. Mannen lijken een soort aangeboren behoefte te hebben om zich tegen dat soort beledigingen te verdedigen.’ In haar hoofd noemde ze het de *dick kick*, maar ze kon zich er niet toe brengen om dat tegen een cliënt te zeggen. ‘Aan de andere kant beledigen mannen de vrouw door te zeggen dat ze frigide of lelijk is, of dat ze dik of oud wordt. Als mensen in het nauw gedreven zijn, grijpt iedereen naar dezelfde clichés, naar de dingen waar iedereen onzeker over is. Het is volslagen onorigineel en het is de tactiek van iemand die weet dat ze aan het verliezen is. Het betekent dat wij winnen.’

Anthony gaf haar een dit-kun-je-niet-menen-blik. ‘Aan het winnen? Ze gaat zorgen dat haar therapeut Prins officieel tot hulphond bestempelt. Die vent doet alles wat ze wil omdat ze hem veel meer betaalt dan hij waard is. Wacht maar af. Straks ben ik Prins ook nog kwijt.’

Zijn stem haperde en hij keek weg om de tranen te verbergen

die in zijn ogen sprongen bij de gedachte aan het kwijtraken van zijn hond.

Rebecca fronste. Ze had nooit een huisdier gehad omdat haar vader ze onhygiënisch en te veel werk vond, maar ze was regelmatig verbaasd door hoezeer mensen bereid waren om alles weg te gooien om een huisdier of een of ander sentimenteel item te kunnen houden. Ze had altijd liever het type cliënt dat minder waarde aan zulke dingen hechtte. *Jij mag de auto van 86.000 dollar hebben, als ik het porseleinen servies van mijn moeder maar mag houden.*

Ze begreep het niet. Maar als de moeder die je aanbidt zonder waarschuwing bij je weggaat als je in groep zes zit om een nieuw gezin te beginnen, leer je natuurlijk ook dat je je niet te veel aan dingen moet hechten. Niets was definitief van jou.

Maar Anthony was haar cliënt, en hij had haar in niet mis te verstane bewoordingen gezegd dat de hond zijn allergrootste prioriteit was. Hij betaalde Rebecca om te krijgen wat hij wilde, dus dat zou ze voor elkaar krijgen, omdat ze goed was in haar werk en er niet was om te bepalen of een kruissnuffelaar boven een huis van een miljoen ging.

Rebecca klopte op zijn arm. 'Ik beloof het je. Dit gaat precies zoals we willen. Zolang ze geen troef achter de hand hebben waar we ons niet op hebben voorbereid, gaat de aanpak die we hebben voorbereid werken.'

Hij keek op. 'Een troef?'

'Ja, geliefde items waar je me niet over hebt verteld maar waardoor je wel overstag zou kunnen gaan.' Rebecca keek even snel naar de deur om zich ervan te verzekeren dat ze nog steeds alleen waren. Toen stond ze nonchalant op en leunde ze over de tafel om Rauls map open te klappen. Ze las het nette handschrift ondersteboven. Hij had een lijstje met opmerkingen en discussiepunten opgeschreven. Ze herkende en verwachtte de meeste ervan. *Huis. Spaargeld. Auto's. Vakantiehuis. Antieke meubels. Sieraden.* Alle dingen die ze

had doorgenomen met Anthony. Maar één punt dat er onder aan de lijst bij was gekrabbeld, sprong in het oog.

Ze sloeg de map snel dicht en ging weer zitten. Ze gaf Anthony een doorborende blik. ‘Vertel me over de platenverzameling.’

Zijn ogen werden groot. ‘Wat?’

‘Ze hebben het op hun lijst staan om te bespreken.’

‘Ze hebben wát?’ Zijn wangen liepen felrood aan van woede. ‘Dat zijn mijn platen, verdomme. Ik verzamel ze al sinds ik veertien was.’

O jee. ‘Heb je nog iets aan de verzameling toegevoegd na je huwelijk?’

‘Ja, maar...’

Geweldig. ‘Is het een aanzienlijk bedrag waard, of is het moeilijk om te vervangen?’

Zijn gezicht werd bleek. ‘Ik heb eerste edities. Sommige zijn gesigineerd. Sommige zijn bijna onmogelijk te vervangen. Ze mag het niet hebben. Die verzameling is... Dat is mijn jeugd.’

Rebecca kreeg een akelig gevoel in haar maag. ‘De hond of de platen, Anthony? Als je voor een van beide alles moet opgeven, welke wordt het dan?’

‘Moet ik kiezen tussen mijn hond en de verzameling waar ik twintig jaar aan heb gewerkt? Onmogelijk.’

‘We kunnen hier een zaak van maken. Je weet dat we de overhand hebben.’ Dit had ze vanaf het eerste moment voorgesteld. Ze zouden allebei meer geld krijgen als ze er een rechtszaak van maakten en een misstap konden aantonen. Ze hadden bewijs. Daphne zou niet goed overkomen. Zo’n grote winst zou Rebecca’s kansen om partner te worden vergroten, en het zou Anthony hoogstwaarschijnlijk alles opleveren wat hij wilde. Win-win.

Anthony schudde zijn hoofd en drukte zijn vingers tegen zijn voorhoofd. ‘Ik denk niet dat ik het aankan om dit te laten voortlepen. Maar mijn hond of mijn platen?’

Rebecca schudde haar hoofd. Haar toon was zakelijk. ‘Ik zal

hard werken om ze allebei te krijgen, maar als ik er één moet laten vallen om de andere te krijgen, moet ik weten welke dat mag zijn.'

Maar de deur ging open voor hij antwoord kon geven. Iedereen liep weer naar binnen. Raul en Daphne zagen er zelfvoldaan uit toen ze de hond weer het kantoor in brachten. Prins Hairy kroop meteen onder de tafel en liet zich op Anthony's voeten vallen.

Anthony gaf Rebecca een troosteloze blik.

Ze trok een wenkbrauw op en hij knikte.

De hond wint.

De bemiddelaar ging zitten. 'Goed, laten we weer beginnen nu iedereen is afgekoeld.'

Rebecca vouwde haar handen op de tafel en trok haar rug rechter. *Pokertijd.* 'Ik heb met mijn cliënt gepraat en ik geloof dat we een werkbaar compromis hebben. Meneer Ames zal mevrouw Ames de hond, zijn oude platen, de Mercedes en haar verzameling antieke poppen geven in ruil voor het huis en de SUV.'

Anthony verstijfde en Rebecca kon een waar-ben-je-in-gods-naam-mee-bezig-vibe van hem voelen, maar ze keek niet zijn kant op.

Daphnes ogen werden komisch groot. 'Mijn poppenverzameling? Die is toch al van mij.'

'De verzameling is verkregen tijdens het huwelijk.' Rebecca zorgde dat haar stem professioneel verveeld klonk.

'De poppenverzameling is van tafel,' zei Raul gladjes.

Rebecca maakte een aantekening op haar schrijfblok. 'Dan geldt dat ook voor de platenverzameling.'

'Prima.' Daphne knikte. 'Hou je stomme platen maar.'

Raul fronste omdat hij zijn sentimentele onderhandelingstroef uit zijn bereik zag glippen.

Rebecca drukte een grijns weg. Dat was één. 'Oké, mevrouw Ames, dus u krijgt Prins Hairy en bent uitsluitend aansprakelijk voor zijn verzorging en de kosten van de dierenarts. Meneer Ames

krijgt het huis en zal uw helft uitkopen. Mee eens?’

‘Nee,’ zei Daphne, met een doe-iets-blik op haar advocaat. ‘Ik ga hier niet weg zonder het huis. Ik heb alle kleuren verf uitgekozen, alle tegels, alle meubelstukken. Het is van mij.’

‘Je zou bij je ouders kunnen gaan wonen, Daph,’ zei Anthony achteloos. Hij was weer in zijn rol. ‘Tot je een nieuw huis hebt gevonden.’

Ze verschoot van kleur. ‘Ik maak mezelf nog liever van kant dan dat ik bij hen ga wonen. Ik ga mijn huis niet uit.’

Anthony zette zijn kin op zijn vuist alsof hij zich klaarmaakte om een geweldige film te gaan kijken.

Rebecca probeerde om niet te grimassen om Daphnes opmerking. Ze had er nooit aan kunnen wennen hoe makkelijk mensen dat soort dramatische dingen zeiden. Mensen dreigden om de haverklap met zelfmoord of moord, vooral in bemiddeling bij scheiding. Ze wist dat het maar een hyperbool was, maar op haar middelbare school hadden twee mensen net zo gedreigd, en het toen waargemaakt. Niemand had geluisterd. Ze hadden gedacht dat het een overdrijving was. Zij had ook gedacht dat het een overdrijving was. Ze hadden het allemaal fout. Zo ontzettend fout.

Haar maag maakte een buiteling en Rebecca nam een slokje water, terwijl ze de herinneringen probeerde af te schudden die als de dissonante liftmuziek van haar leven waren, nooit ver op de achtergrond en altijd klaar om op een hoger volume te spelen. Ze klemde haar kaken op elkaar en dwong zichzelf om een neutrale gezichtsuitdrukking vast te houden. ‘Het lijkt erop dat we een impasse hebben bereikt.’

‘Meneer en mevrouw Ames,’ zei de bemiddelaar, ‘als we dit niet hier oplossen, zullen we naar de rechtbank moeten. Probeer te onthouden dat een compromis sluiten niet hetzelfde is als verliezen. Iets willen puur om wraak te nemen, voelt op de korte termijn bevredigend, maar het zal dit proces nodeloos lang maken, meer

geld kosten aan advocaten, en meer stress voor jullie veroorzaken. Jullie hebben dan nog heel lang met elkaar te maken. Als we dit hier kunnen oplossen, kunnen jullie weglopen en hoeven jullie elkaar nooit meer te zien.'

'Nou, dat is een bonus,' mompelde Anthony.

'Ik ben niet bang voor een rechtszaak als ik daarmee mijn huis krijg,' zei Daphne op ijzige toon.

Rebecca legde haar pen neer en richtte haar aandacht op Daphne. 'Mevrouw Ames, uw advocaat heeft u vast verteld dat u met een rechtszaak het risico loopt veel meer kwijt te raken dan als we hier tot een overeenkomst komen. De staat Texas laat toe dat schuld wordt aangetoond bij een scheiding. We hebben bewijs van uw affaire. Die details mogen worden toegelaten in de rechtszaak.'

Daphne likte haar lippen en slikte.

Rebecca trok een wenkbrauw op die hopelijk aangaf: *ja, al die smerige details die je nu in je hoofd aan het herhalen bent? Die worden allemaal blootgelegd in de rechtszaak. En niemand gaat daarna jouw kant kiezen, want niemand mag overspelige mensen.*

Ze had de bezwarende video aan Anthony's zijde meegekeken, omdat hij het hele ding had willen zien, maar niet alleen. Daphne was vergeten dat haar echtgenoot bewakingscamera's had geïnstalleerd bij hun zwembad en ze had een flink pikante show gehouden met de aannemer op een avond waarop haar man de stad uit was. Door het expliciete van de video was Rebecca zowel slecht op haar gemak als gefascineerd. Zij had absoluut nooit zulke intense seks gehad. Ze had nooit de neiging gehad om letterlijk iemands kleren van zijn lijf te scheuren. Eerlijk gezegd had ze niet eens beseft dat mensen dat in het echt deden, en niet alleen in films. Ze kon zich niet voorstellen dat ze ooit zo... wild zou zijn met iemand.

Maar Anthony had moeten overgeven van de beelden, en dat was het moment waarop Rebecca het ware verhaal had begrepen.

Die man had echt van zijn vrouw gehouden, en zijn wereld

was opeens overhoopgegooid. Hij had gedacht dat hij in het ene filmgenre zat, maar hij bleek in een heel ander genre te zitten. Hij was niet de held. Hij was de sukkel. Hij was in de verkeerde een derde van de statistieken beland.

Dus Rebecca had geen gewetensbezwaren over het kleineren van Daphne. Mensen die vreemdgingen, verdienden alles wat ze kregen. En helaas voor Daphne waren ze Rebecca's specialiteit.

‘Je probeert me bang te maken,’ zei Daphne uiteindelijk.

Rebecca leunde naar achteren en sloeg haar benen over elkaar. Ze genoot van de kalme, koele beheersing die op zulke momenten door haar aderen stroomde. ‘Ik noem simpelweg de feiten, mevrouw Ames. Vraag uw advocaat maar of hij denkt dat ik overdrijf. Als dit een rechtszaak wordt, zal u als schuldige partij worden bestempeld en de schikking zal dat zeer zeker weergeven.’

Raul vouwde zijn handen en legde ze op tafel. Ook hij had zijn pokerface op. ‘We zijn bereid om er een rechtszaak van te maken als het nodig is. Mijn cliënte wil niet wijken over het huis.’

‘Meneer Ames, wat zou ervoor nodig zijn om het huis op te geven?’ vroeg de bemiddelaar. ‘Als er niets is, dan moeten we er inderdaad maar gewoon een zaak van maken.’

Anthony leunde achterover met zijn armen nonchalant over elkaar geslagen en een zelfvoldane tevreden uitdrukking. Hij had eindelijk beseft hoe het spelletje werd gespeeld en nu ging hij op in zijn rol. Hij haalde zijn schouders op. ‘Klinkt alsof ik beter af ben met een rechtszaak. Dan krijg ik het huis, die belachelijke poppen, de betere auto, en mijn hond. En jij moet weer thuis bij je ouders wonen. Je kunt Eric bellen zodat hij je slaapkamer op die lelijke ranch van ze mooi kan opknappen.’

Daphne klemde haar kiezen op elkaar en Raul legde een hand op haar pols, alsof hij aanvoelde wat er zou gaan gebeuren, maar het was te laat. Ze was al begonnen met praten. ‘Prima. Hou die stomme hond maar! Ik weet dat je daar je zinnen op hebt gezet.

Hij is toch een smerig, waardeloos beest.'

Onder de tafel tilde Prins Hairy zijn kop op en hij jankte zachtjes, alsof hij de beschrijving had begrepen en beledigd was.

Daphne wapperde afwijzend met haar hand. 'Neem hem en alle troep die je verder maar wilt. Geef mij alleen het huis, mijn meubels en mijn auto. Daarna hoef je me nooit meer te zien. Ik ben klaar met deze zooi.'

Rebecca glimlachte sereen.

Anthony's stoel kraakte toen hij naar voren leunde. De overwinning was aan zijn gezicht af te lezen. 'Dat is afgesproken.'

Raul sloot zijn ogen en schudde zijn hoofd.

Maar de bemiddelaar drukte haar handen op elkaar in een stille klap. 'Fantastisch. Goed gedaan. Ik ben zo blij dat jullie dit voor elkaar hebben gekregen. De overeenkomst zal worden opgesteld, en dan zijn we klaar met dit hele proces.'

Weer een romance die eindigde met een handtekening op een stippellijn.

Daphne pakte haar handtas en ging staan. Haar stoel rolde achter haar weg en knalde tegen de muur. 'Je bent zo'n verwaande klootzak en je denkt dat je beter bent dan ik. Als jij me niet had behandeld als...'

'Genoeg nu, mevrouw Ames,' zei Rebecca. 'U heeft uw zegje gedaan.'

Daarvan schoot haar aandacht naar Rebecca. 'En het kan me niets schelen dat jij een of andere beroemde overlevende bent of zo. Je bent een bekakte, betweterige bitch!'

'Daphne...' waarschuwde Raul.

Maar Rebecca hield haar beleefde glimlach vast. De woorden gleden als regendruppels op een voorruit van haar af. Laat Daphne haar driftbui maar hebben. Mensen hadden allerlei vooroordelen over Rebecca als tot ze doordrong dat zij dé Rebecca Lindt was die de schietpartij op het gala van de Long Acre High School had

overleefd – dat huilende roodharige meisje dat twaalf jaar geleden bloedend op een brancard naar buiten werd gerold, het beeld dat die week dagelijks in het nieuws was. Het idee was meestal dat er iets met stralend licht en zingende engelen bij was komen kijken, of dat ze een geheim recept had voor het leven van een betekenisvol leven. Maar ze had nieuws voor ze. Het overleven van een drama maakte je niet magisch. Het maakte je hard. Niet speciaal. Gewoon iemand die geluk had. ‘Een prettige dag nog, mevrouw Ames.’

Daphne maakte een walgend geluid en beende de deur uit zonder gedag te zeggen. Haar ‘emotionele steundier’ tilde zijn kop niet eens op. Raul gaf Rebecca een vaag verontschuldigende blik. ‘Sorry daarvoor. Ze is dit gewoon... aan het verwerken.’

Rebecca grijnsde meewarig. ‘Dat is een manier om het te omschrijven. Maar geen zorgen, ik heb wel ergere dingen naar mijn hoofd geslingerd gekregen. Op sommige dagen zelfs door jou, gok ik.’

Hij grinnikte terwijl hij zijn spullen in zijn koffertje liet glijden. ‘Alleen als ik verlies. En alleen met respect.’

Ze rolde met haar ogen, maar voelde geen enkele kwaadaardigheid jegens Raul. Ze noemde hem zo vaak een zalvende klootzak. Rebecca wuifde flauwtjes om de bemiddelaar te bedanken terwijl die zich de kamer uit haastte, waarschijnlijk op weg naar het dichtstbijzijnde café.

‘Ik hoorde dat je vader zich verkiesbaar stelt voor de staatsenaat,’ zei Raul toen Rebecca met hem meeliiep naar de deur. ‘Ga jij zijn plaats innemen wanneer hij wordt gekozen?’

Rebecca haalde haar schouders op. ‘Wie weet? Ik moet me net als iedereen opwerken tot partner, dus het is niet aan mij. Maar mijn achternaam staat al op het gebouw, dus het zou voordeliger zijn om dat niet te hoeven veranderen.’

Hij lachte. ‘Ja, toch? Je zou ze een gunst verlenen. Maar ik wed dat je het sowieso wordt, en daar is geen nepotisme voor nodig.’

Zeg tegen je vader dat ik hem succes wens met de verkiezing.’

‘Bedankt, doe ik. Fijn weekend.’

Ze schudden elkaar de hand, en Raul volgde de bemiddelaar naar buiten.

Toen Rebecca de deur dichtdeed en zich omdraaide om haar cliënt aan te kijken, schoof Anthony zijn stoel naar achteren, slaakte een overwinningskreet, en klopte op zijn dij. ‘Kom hier, jochie.’

De hond krabbelde overeind en sprong opgewekt bij Anthony op schoot. De enorme poedel was veel te groot om een schoothond te zijn, maar Anthony leek het niet erg te vinden. Hij begroef zijn gezicht in de koperkleurige vacht van de hond, die echt op de haarkleur van prins Harry leek, en kraamde een reeks kleffe koosnaampjes uit.

Prins likte het gezicht van zijn eigenaar en maakte gelukkige, puffende hondengeluidjes. Rebecca sloeg haar armen over elkaar en schudde haar hoofd terwijl ze geamuseerd een stap dichterbij deed. ‘Ik had veel meer geld én het huis voor je kunnen winnen.’

Anthony keek op terwijl hij afwezig de hond bleef aaien. ‘Weet ik.’

‘Maar de hond is het waard?’

‘Natuurlijk is hij het waard. Kijk dan naar hem.’ Anthony nam Prins’ snuit in zijn hand.

Rebecca bekeek de pluizige viervoeter sceptisch. ‘Nou, als jij tevreden bent, ben ik ook tevreden.’

‘Nou, “tevreden” is niet echt het woord, maar ik ben opgelucht,’ zei Anthony. ‘Een rechtszaak zou te zwaar zijn.’ Hij keek naar de hond, alsof oogcontact met Rebecca te zwaar was. ‘Elke keer dat ik naar Daph kijk, zelfs met al die woede, blijf ik toch nog het meisje zien op wie ik verliefd werd.’

Rebecca hield haar hoofd schuin. ‘Zelfs wanneer ze je een klootzak noemt?’

‘Ja. Ik weet dat de versie van wie ik hield er niet meer is, maar ik

herinner me nog hoe ik me voelde toen we net samen waren, die high. Liefde eindigt, maar het laat... weet ik veel, indrukken op je achter. De persoon die ik vroeger was, houdt nog van de persoon die zij vroeger was, zoiets. Ik wil haar niet in de rechtbank zien en dit hoeven rekken. Ik kan die video niet nog eens zien. Het zou voelen alsof mijn ingewanden er wéér uit werden gerukt. Alsof er iets is mislukt waarvan ik niet dacht dat het kon mislukken.'

Rebecca fronste. 'Dat spijt me.'

'Mij ook.' Hij leunde achterover met een vermoeide blik in zijn ogen en aaide Prins' nek. 'Heb je ooit een moment gehad waarop je wilde dat je gewoon terug kon gaan om iets te veranderen? Ik vraag me af hoe mijn leven er nu uit zou zien als ik Daphne mijn paraplu niet had aangeboden op de dag dat we elkaar ontmoetten, als ik gewoon was doorgelopen.'

Een moment dat ze kon veranderen. Rebecca stopte haar haar achter haar oren. Haar ribben voelden te strak en haar bedaardheid dreigde te breken. 'Niets kan het verleden veranderen, hoeveel je het je ook afvraagt.'

Prins sprong van Anthony's schoot en ging bij zijn voeten liggen. Hij was duidelijk uitgeput door de scheidingsbemiddeling en het filosofische gesprek. Anthony veegde de hondenharen gedachteloos van zijn broek. 'Weet ik, en ze zeggen dat we het niet moeten willen veranderen. Het vlindereffect en vervagende foto's in *Back to the Future* en al die dingen. Maar zou je één moment veranderen, als je het kon?'

Ze probeerde het tegen te houden, maar de herinneringen schooten door Rebecca's hoofd als flitsen uit een horrorfilm. Achteloze woorden. Een jongen die withete woede uitstraalde, scherp en gevaarlijk. Vanwege haar. Bloed. Gekrijs. Het geluid van schoten. Ze slikte het droge gevoel in haar keel weg en negeerde de fantoompijn in haar been. 'Onmiddellijk.'

Anthony knikte ernstig, alsof hij haar wapenbroeder was. 'Ik

ook. Ik zou straal aan Daphne voorbijlopen en haar compleet laten verregenen.'

Rebecca streek de kreuken in haar broek glad in de hoop weer te aarden, de narigheid weg te drukken. 'Als je aan haar voorbij was gelopen, had je Prins misschien niet gehad.'

Op Anthony's ernstige gezicht verscheen langzaam een glimlach. 'Je hebt gelijk. En hij is de beste.'

'Dat mag ik hopen,' zei ze met kort lachje.

Hij wreef over de kop van de hond. 'Als ik eerlijk ben, is dit alles wat ik nodig heb. Ik ben liever blut dan dat ik in een leeg huis thuiskom. Afgelopen week was zwaar, toen Prins bij Daphne was. Er is niets zo deprimerend als weten dat er thuis niemand op je wacht. Dat het niemand wat kan schelen of je thuiskomt of niet.'

De woorden schoten als een balletje in een flipperkast door Rebecca heen en raakten plekken die ze liever niet onder de loep wilde nemen. Ze forceerde een glimlach. 'Juist.'

Ze kwam dichterbij om de hond te aaien, die zijn snuit onmiddellijk tussen haar benen stak. Ze deed een grote stap naar achteren. 'Nou, ik denk dat deze jongen zeker blij is om jou aan het eind van de dag te zien.'

'Ja. Ik wil niet opscheppen, maar ik ben zijn favoriete kruis.'

Rebecca grinnikte. 'Een grote eer.'

'Inderdaad.' Anthony gaf Prins een klopje om hem te laten opstaan en kwam van de stoel af om Rebecca's hand te schudden. 'Bedankt voor alles. Ik zal niet zeggen dat het leuk was, maar het was tenminste snel.'

Klinkt als de meeste dates die ik in mijn leven heb gehad.

'Graag gedaan. Jammer dat we elkaar onder deze omstandigheden moesten ontmoeten,' zei ze en ze liep toen met Anthony mee naar de deur. Ze nam standaard afscheid met die woorden, maar ze meende het. Mensen hoopten dat ze nooit iemand zoals haar nodig zouden hebben, en ze vond het feit dat deze klaarblijkelijk

aardige vent die van zijn vrouw hield hier ook was geëindigd een beetje deprimerend.

Maar het was een verhaal dat ze elke dag zag. Anthony was in het bevestigingsmodel getrapt dat aan iedereen werd verkocht als ‘ware liefde’. *Vertrouw op die stoot endorfine en aantrekkingskracht aan het begin, dan komt het allemaal goed. Het doet er niet toe dat die persoon een volledig onpraktische en ongeschikte keuze is. Geloof de gevoelens. Er is magie aan het werk.*

Maar gevoelens logen, en magie was niet echt.

Rebecca was haar hele schooltijd lang een hopeloze romanticus geweest; verliefd op haar beste vriend, ervan overtuigd dat ze voor elkaar bestemd waren, vol vertrouwen dat zij zo’n speciaal meisje was dat een gelukkig einde zou krijgen. In het laatste schooljaar had ze zelfs een tijdcapsulebrief geschreven met haar vriendinnen, waarin ze de perfecte filmromance beschreef die ze zou krijgen met haar crush. Ze zou zijn Sally worden en hij haar Harry, zijn Joey en hij haar Pacey, zijn Rachel en hij haar Ross. Maar het bleek dat ze Duckie was. Of Dawson. Of erger nog, de nerd met de ondergoed-fetisj uit *Sixteen Candles*. Finn, de jongen op wie ze al haar hoop had gevestigd, was al die tijd op iemand anders verliefd geweest. Dat was hij nog steeds.

Ze had dat hoofdstuk afgesloten en hem het beste gewenst, maar ze was de les nooit vergeten. En ze werd er op het werk ook nog eens elke dag aan herinnerd. Liefde was niet alleen maar een risico. Het was een slechte gok. Als ze er in de rechtszaal voor zou moeten pleiten, zou er zo’n overweldigende hoeveelheid bewijs tégen zijn, dat ze geen kans zou hebben om te winnen. Een langdurig, liefhebbend huwelijk was een unicum. En de persoon in een relatie bij wie de liefde het diepst ging – de romanticus, de idealist – was degene wiens hart er op het einde werd uitgerukt. Nee, bedankt.

Rebecca stond stil op de gang nadat Anthony was vertrokken en keek op de klok, die richting zes uur tikte. Ze overwoog om het

voor gezien te houden voor vandaag, maar Anthony's woorden over thuiskomen in een leeg huis bonsden in haar achterhoofd als nare hoofdpijn. Misschien kon ze vanavond uitgaan. Een drankje doen in een bar. Misschien een vriendin bellen om mee te gaan. Om dat ongedurige gevoel dat zijn woorden hadden opgewekt af te schudden.

Ze liep weer naar haar kantoor om nog een laatste keer haar mail te lezen en zeker te weten dat ze alles had afgerond voor ze iemand zou bellen. Aan de meest recente mail was een uitroepteken toegevoegd om hem als urgent te markeren. Alle mails van haar vader waren urgent. Ze opende het bericht.

Rebecca,

Het liefdadigheidsfonds van de firma is nog niet toegewezen voor dit boekjaar. Ik geef jou daar de leiding over. Kies voor eind volgende week een goed doel dat aansluit bij mijn verkiezingsplatform. Iets waar iedereen zich in kan vinden. Niets met dieren. Niets controversieels. Moet gericht zijn op mensen en gemeenschap. We hebben vorig jaar het Long Acre-fonds gekozen, dus dat kan niet nog eens. Bethany kan je toegang geven tot de rekening als je iets hebt geselecteerd.

*Het beste,
W. L.*

Zijn initialen, niet 'pap', want op het werk waren ze niet vader en dochter.

Rebecca kreunde. Ze vond het niet erg om haar vader te helpen, maar het laatste wat ze nu nodig had was nóg een project, vooral iets dat alleen maar om de pr ging en niet daadwerkelijk om de liefdadigheid. Maar over dit soort dingen ging je niet in discussie. Advocaten die partner wilden worden, namen extra werk op zich.

En de dochter van William Lindt klaagde niet over meer verantwoordelijkheid. Dat was haar al vroeg geleerd.

Met een zucht stond ze op. Ze schonk een kop koffie in en liet haar plannen om uit te gaan, varen. Als ze tijd moest maken om volgende week onderzoek te doen naar goede doelen, moest ze al haar normale werk vanavond afronden, anders zou het haar het hele weekend boven het hoofd hangen.

Ze begon met haar aantekeningen in het dossier Ames. Twee keer merkte ze dat haar ogen afdwaalden naar de screenshots uit de video's. Ze kon niet veel van Daphne zien, buiten de verrukte uitdrukking op haar gezicht, maar het was moeilijk om haar blik af te wenden van de afgetrainde, gespannen spieren van de vrijwel naakte aannemer. Rebecca voelde zich in de regel meer aange-trokken tot mannen in pak, mannen met een bepaalde mate van *élégance*, maar misschien viel er wat te zeggen voor een vent die wat minder gepolijst was en met zijn handen werkte.

Ze rolde met haar ogen om haar seksueel getinte gedachten en dwong zichzelf om haar werk af te maken. Al snel begon de zons-
ondergang stroken roodoranje licht over haar bureau te werpen, waardoor ze beseftte dat ze maar eens naar huis moest.

Naar haar lege appartement.

Waar niemand op haar wachtte.

En waar niemand naakt met haar zou zijn.

Ze kreunde, liet zich tegen de rugleuning vallen, en wreef hard over haar neusbrug. Waar had ze vanavond last van? Ze moest zich niets aantrekken van die foto's of van wat Anthony zei.

Ze leefde een druk leven, was goed in haar werk, had vrienden. Ze vond het prima om alleen te zijn. Als ze al opgebouwde seksuele frustratie voelde, wist ze prima hoe ze dat in haar eentje kon aanpakken. Eerlijk gezegd was het bevredigender om dingen solo af te handelen dan door de paar ongemakkelijke ontmoetingen die ze in haar leven met mannen had gehad, en het zorgde ook dat ze

niets hoefde uit te leggen over de lelijke, pokdalige littekens op haar been – altijd een leuk gesprek. Haar leven werkte zoals het was.

Anthony had niet alleen willen zijn, en kijk wat er van hem was geworden –verwikkeld in een vechtscheiding, huilend om zijn hond. Ze wilde niets te maken hebben met dat soort drama.

Met hernieuwde vastberadenheid sloeg ze het bestand waar ze mee bezig was op en sloot toen alles af. Dit was een goede week geweest. Ze had twee zaken gewonnen. Ze had een paar dingen geregeld voor de campagne van haar vader. Ze zou feest moeten vieren, niet moeten piekeren in haar kantoor.

Een nieuw plan nam snel vorm aan in haar hoofd. Ze zou haar lievelingswijn halen bij de winkel in de straat van het kantoor, een maaltijd en een dessert afhalen bij dat chique Italiaanse restaurant dat net was geopend, en een film huren met een of andere knappe vent om naar te kijken.

Ze smachtte niet naar een date. Ze smachtte gewoon naar wat rust en een beetje bevrediging. Ze had niemand nodig om haar dat te geven. Ze kon er zelf voor zorgen.

Dat deed ze tenslotte al haar hele leven.

Waarom zou ze daar nu mee stoppen?